

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, vsebinsko — četrti — izdaje po poštnih pošti projekcija za vse slovenske dežele za celo leto 16 gld., za pošta 8 gl., za četr leta 4 gld. — Za Ljubljano in obreš posiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četr leta 8 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za posiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 20 kr. na četr leta. — Za tiste dežele, kjer je posiljanje iznaša. — Za gospode učitelje na ljudeških šolah in za dajake velja znišana cena in sicer Za Ljubljano za četr leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemam za četr leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrinštipe peti-vrste 6 kr., če se enkrat tiskata, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri-ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledeška stolba“.

Opravnitvo, na katero naj se blagovljivo posiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativni, ki je v „Narodni skupnosti“ v Kolmanovej hiši.

Zopet nezaupnost.

Ko je naša monarhija zasela Bosno zoper voljo Magjarov in Nemcev, ko se to zasedenje nij vršilo po Andrassyjevej propovedbi, ko so Čehi v delovanje stopili, Hrvatje na svojem saboru moževsko besedo rekli, ko je iz raznih deželnih zborov bil klic po izpremembi, in je celo v ustavovernej stranki nastala klasična, v resnično parlamentarnih deželah teško mogična zmešnjava; tačas smo začeli bili upati skorajšnje izpremembe tudi v notranjej politiki. Tako kakor mi, upala je tudi druga slovanska in federalistična žurnalista. Žalibog pa, da nam je to upanje hitro upadlo. Lotil se nas je zopet pesimizem. Način kakor je cesar, to se ve podučen od Tisse, odgovoril Hrvatom na njihovo adreso, ne daje Slavjanom v monarhiji upanja, da bi se vladni sistem skoro izpremenil. Preobrat javnega mnjenja na Ogerskem, kjer so naenkrat pripravljeni dovoliti za okupacijo Bosne potrebne novce; premeščenje Filipovića iz Bosne, in morda še odpuščenje hrvatskih uradnikov od tam: vse to mora biti pri nas le pesimizem.

Dunajska „Deutsche Zeitung“ tudi meni v svojem članku, da se korak za korakom pripravlja, „magjarsko-mohamedanska zveza“ v Bosni, da je tej zvezi najprej Filipović kot žrtva padel, in da je verhunc njen želja Magjarov, narediti si iz mohamedanskih begov stranko, ki jim bode pomagala podpirati njih gospodstvo. — Isti list zračuni, koliko več je teklo hrvatske krvi v Bosni, nego magjarske, in kako so Magjari znali varovati svojo kožo, a zdaj hočejo sami žeti.

Češki list piše: Vtis, ki ga je naredil od

govor hrvatskej adresnej deputaciji na vse politične kroge, skoro da se ne dáje popisati. Iznenadejanje je veliko, da si to, kar se je zgodovalo, ne bi uže imelo iznenaditi potem, ko je Filipović odstranjen. Moralo se je na to misliti, da Magjari ne bodo dopustili, da bi hrvatske težnje dobile trdnih tal. Kolikor menj se je mogel Filipović držati pred intrigami Magjarov, tem gotovejše bi bili imeli na to računati, da se bode hrvatskim načrtom odgovorilo z „ne“.

Tudi hrvatki „Obzor“ piše v članku od ponedeljka precej pikro o kraljevskem odzdravu. On pravi, da ta cesarjev odgovor, (ta je hrvatski sabor meje svojih pravic prekoračil, ko je v Bosni in Hercegovini govoril) ne bode ugodno slišal se v hrvatskej zemlji. „Obz.“ se čudi, kako da bi bil sabor kompetenco prekoračil, ko je govoril o stvari, o katerej dan denes govori vsakdo: trgovske zbornice, ljudski shodi, ves svet, koča in palača, le zbor poslanec one dežele, ki je najbolj bližnja in najbolj interes rana ne bi smel? „Obzor“ izdihne: „Žalostna država, ko jo su u najvažnijih strukah nesigurne, pomršene i pomiesiane kompetencije. Žalostna država, iz koje je izletio duh, a za sobom ostavio prazne forme, kvasac pri epora, tuzba, zlovolje, nerada i nemara.“ — Da-kako, ali vprašanje je, če hrvatska politika zadnjih šest let s svojo popustljivostjo proti Magjarom nij zaslужila, da se jej zdaj tako godi . . .

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. novembra.
Ogerska vladna stranka je izdala svoj

načrt adrese do cesarja. Adresa enako kakor cislejantsko-nemška izraža „skrb in nemir judstva“ zarad okupacije Bosne in Hercegovine, in „ne sumi“, da je ta okupacija le provizorna. Fakta, katera je okupacija naredila, vznemirjajo deželo, zato Magjari upajo, da je bode konec, kakor brž bode red narejen.

Vnajanje države.

Iz Londona se telegrafira: „Daily Telegraph“ poroča: Odgovarjajoč na okrožnico Waddingtonovo, ki govorji za grške terjatve, rekel je ruski car, da je trdno namenjeno vse točke dogovora berlinskega izvršiti.

Iz Carigrada sejavlja: Mithad-paša je imenovan za guvernerja v Siriji. — Ministarsko svetovalstvo se peča z grškim vprašanjem.

Znano je, da bi imela evropska komisija, ki se je ustanovila vsled dogovora na berlinskem kongresu za določenje mej Bolgarije in vzhodnej Rumeliji, dokončati svoje delo to leto, da bi potlej Rusi šli iz Bolgarije in Rumelije uže maja meseca bodočega leta. Ali zdaj pripoveduje rimski „Esercito“, da se je delo te komisije takoj zakasnilo, da nij mogiče dela pred koncem leta dokončati, po zimi pa tudi na Balkanu nij mogiče potovati, torej se mora delo na spomlad odložiti. Da bi se na korist Bolgarom odložilo le za vselej!

Francoska republikanska večina ne bode zoper ministre 16. maja, ki so hoteli republiko vreči, nič zatožbe vložila temuč bode predlagala le motiviran dnevni red, s katerim bode izrekla, da te može prepusti sodbi javnega mnenja. Torej zaničajoča milost gospodom Fourtou in Broglie.

Iz Rima se poroča, da hoté nemški socialisti v Milanu narediti si središče za razširjanje svoje agitacije, ali italijanska vlada jim je protivna.

Poleg neusmiljenega zatiranja vse svobode na Nemščem za socijalne demokrate, trinajsto Nemce še druge nadloge. Pruski dc-

Listek.

Pohod v Džam v Aziji.

Iz Rusije [Izv. dop.]

V „Sovr. Izvestjah“ piše nek ruski častnik, ki se je udeležil ekspedicije ali pohoda Turkestanskega odreda v Džam pretečenega julija, sledete:

„V občnih črtah je pohod, ki smo načrivali v pretečenem letnem času, občinstvu znan. Odpravili smo se 8. jun. na Džam čez Činaz, Džizak, Samarkand, Džam in dalje čez Buharo v Afganistan.“

Do Činaza nij bilo nič posebnega. Prišedši v Činaz oddahnoli smo se en dan, a potem smo se prepravili čez Sir Darjo. Reka je jako široka in bistra. Glave unosi vdolj po tečenju na tri vrste.

Od Činaza so se bezvodne postaje: Malek, Murza-Rabat, Uč-Tjub. V Maleku pričakovali smo presne vode. Poslali smo iskat take vode, pa povsod so govorili, da razen

grenko-slane vode nikjer nij druge. A neglede na podobne odgovore našli smo 10—12 štempihov z odlično vodo, da si nekoliko slano. Sarti, prebivalci onega kraja so skušali na vsak način odvleči nas od onih mest, kjer so bili štempihi. A neglede na to smo mi preškerbeli se z vodo, kar nam je bilo v veliko radost, kajti na sledečej postaji je nij bilo ni kaplje. Prošedši mimo vodne postaje, dospeli smo v Džizak. Sploh na tem bezvodnem potu nij bilo nič posebnega: raznoobrazen je ta pot samo z množino falang in škorpijonov, katerih smo se izogibali, kolikor nam je bilo mogoče.

Odpočivši si v Džizaku šli smo dalje na Samarkand. 25 vrst pot gre mej gorami. Čez 8 vrst od Džizaka vzvišeni sta dve velikanski, čisto strmi skali. Na enej je nadpis, ki je napisan po ustrem izročilu prebivalcev tega kraja z roko mogočnega Tamerlana; za to je pohod znan pod imenom „Tamerlanovih vrat“. Od tukaj na 20-vrstnem potu treba nam je bilo prepravljati se čez kacih 10 malih gornih rek,

a potem smo dostigli Zaravšan, največji gorski potok, črez kojega je bil prehod najtežavnejši. Ta reka jako bistro teče, in na svojem dnu premetava ogromne kamne. Stati v vodi nij moči, ne utegneš videti kedaj, in uže te je unesla voda za poldružo vrsto. O plavanju se ve, da se niti misliti ne sme. Blizu broda reka nij globoka, k večjemu 6 črevljiev, pa je zato jako široka, in poprek prerezana z nekolikimi otočki. Če izstopi, je široka kake tri vrste, in se deli na nekoliko rokavov. Ko smo mi prehajali ali se prepravljali, bila je voda v razlivu. Pri prepravi prijetilo se je mej drugim sledete. Najprej se je prevažalo vozovje z velblodi. Poslednji so prešli vse srečno: napor vode za nje nič ne znači. No naši vozi nijeden nij srečno prešel. Voda jih je precej vzdignila, in vozniki nijso uspeli ogledati se, ostali so s kacim kolesom k večjemu, a je voz zginol kot kafra. Arbe so prešle srečno. To so vam vozi samo z dvema kolesoma, kajih diameter je večji od poldruzega sežaja, torej se nijso skrili v vodi, kakor naši četirkolesni

želni zbor bode letos imel celih 73 milijonov mark deficit! — „National Ztg.“ primerja nemške in francoske razmere, pa britke nemške solze toči. — Da, kmalu je minola ošabnost iz leta 1871.

Dopisi.

Iz Šaleške doline 11. novembra [Izv. dop.] Pred malo dnevi so, kakor je bilo v svojem času poročano, v dvoranah g. Raka v Velenji napravili tombolo na korist zapuščencev v Bosno in Hercegovino odšlih reser-vistov. Omeniti je, da so bili nabrali lepo svoto 117 goldinarjev, in da se je bilo uleležilo prav mnogo odlične gospode. Vse je bilo lepo in prav, le preveč nemškutarilo se je: napisi, zastave, barve, govorjenje in petje bilo je — če prav ni bil črez 10 Nemcov pričajočih — skozi in skozi nemško. Za Boga, Slovenci šaleške doline, kam pridemo, če bodo doma hišo vpeljavali tujčev govor in petje, če se bodo doma lastnega jezika sramovali, in izogibali, kdo bo nas spoštoval —? Kaj bodo od nas mislili naši južni brati in kaščne bodo nas naši potomci slikali! Nadejam se in trdno upam, da se bode pri prihodnjem tomboli, kojo nameravajo prirediti 24. t. m. na korist uboge šolske mladine, bolj ozir je mal na naroden naš jezik in šege. Nadejati se je tudi k tej veliko vdeleževalcev in lepega zneska, ker tukajšnje ljudstvo je navdušeno za dobrodejne namene. Tega ne more nihče tajiti. Izid bode se v svojem času s komentarjem vred priobčil.

Domače stvari.

— (Program praznovanja dr. J. Bleiweisove sedemdesetletnice) je sedaj do celega sestavljen in bude slediči: V ponedeljek 18. novembra zvečer ob 1/2 9. uri: baklada. Deležniki se zberó točno do polu devetih na dvorišči čitalničnem. Spre-ved ide potem od tod črez kongresni trg, po gospodskih ulicah, čez turjaški trg in breg, št. Jakobskega most in trg, Stari trg in mestni trg do stanovanja jubilantovega „pred škofijo hiš. št. 16.“ Po odpetih treh komadih vrne se po špitalskih, slonovih in Šelenburgovih ulicah v čitalnico nazaj. Godba ga bude spremljevala. Vtorek 19. novembra dopoludne ob 1/2 11. uri prične se sprejemanje deputacij v čitalničnej dvorani. Deputacije naj se zberó uro prej v

čitalnici. Točno ob dveh popoludne prične se banket v restavracijskem salonu pri Tačarju na dunajskej cesti. Zvečer ob 1/2 8. uri pa bude začetek slavnostnej besedi v dvo-rani narodne čitalnice. Program te besede v čitalnici: 1. Herold: Overtura k operi „Zampa“. 2. Slavnostni govor. 3. Dr. B. Ipa-vec: Slavnostna kantata, besede Čimpermanove. Moški zbor s čveterospevom. 4. Bazin: „Križari na moru“, moški zbor. 5. Mayseder: „Zastavenička“ solo za gosli z orkestrom. 6. Nedved: „Želje“ samospev za bariton, poje g. Ivan Kozler. 6. Nedved: „Popotnik“, moški zbor s tenor-solo in čveterospevom. Samospev poje gosp. Meden. 8. „Berite novice“, izvirna veselo igra v jednem dejanju. — Opomba: Vstop k besedi je čitalničnim udom prost proti vstopnicam, katere se bodo oddajale v nedeljo in ponedeljek, 17. in 18. novembra dopoludne od 9. — 12. ure pri gosp. Kadilniku, in veljajo samo za osobo, na katero se glasé. Vstopnina za neude pa je po 1 gld. za osobo. Tudi te vstopnice se dobivajo pri gosp. Kadilniku in zvečer pred besedo pri blagajnici.

Odbor.

— (Iz Gorice) se nam piše: Ker izide prihodnja številka „Soče“ še le petek večer, izvolite staviti v svoj cenjeni list, da otide deputacija goriških Slovencev 18. zjutraj ob 4. uri iz Gorice, da bodo vsi goriški Slovenci vedeli, pridružiti se deputaciji. Po pomoti vrnili se je v okrožnico, da je odhod deputacije napovedan za 17., torej za jeden dan pre-zgodaj.

Od društva „Sloga“.

— (Z Gorenjskega) se nam poroča: Občini v Šenčurji in Voglah sti tudi izvolili dr. Bleiweisa za častnega občana v odborovih sejah v nedeljo 10. novembra.

— (Iz Udmata) pri Ljubljani se nam poroča: Občinski odbor v Mostah je imenoval v seji dne 12. t. m. jednoglasno dr. Bleiweisa za častnega občana, in mu bode dotično diplomo dne 19. t. m. izročila posebna deputacija.

— (Iz Istre) se nam poroča: Občinski odbor v Klani, okraja Volovskega v Istri, imenoval je v seji dne 9. t. m. tudi jednoglasno dr. Bleiweisa za častnega občana.

— (Občina Kovorje) pri Tržiči iz-brala je v seji dne 11. t. m. dr. Janeza Bleiweisa za svojega častnega občana.

— (Požarna straža.) Vsled vabilo odbora za proslavljenje Bleiweisovega 70 letnega rojstvenega dne prijavilo je slavno društvo „Ljubljanska prostovoljna požarna straža“, da se bode — po jednoglašnem sklepu — 18. t. m. baklade na čast dr. Bleiweisa udeležilo, in da hoče javno rediteljstvo sprevoda oskrbovati. — Udeležbo pri omenjene bakladi so naznani dalje: slavno katoliško rokodelsko društvo; slavni čitalnici v Šiški in Bizaviku.

— (Iz Vinave) se nam piše 12. nov.: Vipavska čitalnica in vipavska občina sta g. doktorja Bleiweisa za častnega uča v čitalnico in občino sprejeli. Čitalnica je izvolila dva čestita uča, ki bosta gospodu jubilantu 19. novembra častno diplomo izročila, občina bode poslala pa enega uča z ravno to nalogu. — Tudi kmetijska podružnica vipavska bode gospodu jubilantu po diplomi svoja voščila izjavila.

— (Občni zbor.) Iz Kropse nam piše: Čitalnica v Kropi ima 17. t. m. ob 6 uri zvečer izredni občni zbor. Dnevnih red temu zboru je 1. branje zapisnika prvega občnega zabora. 2. volitev častnih udov. 3. nasveti posameznih udov. K obilnej udeležbi vabijo se vsi udje.

— (Iz Kropse) se nam piše 11. nov.: Tukajšnja občina, trg Krop, je na predlog našega župana gosp. Matija Pirca enoglasno gosp. dr. Janeza Bleiweisa 6. t. m. za častnega občana izvolila. Županovo utemeljenje tega predloga se je glasilo: Ker se oglaša mnogo županj, ki mislijo ob priliki 70 letnice gosp. Janeza Bleiweisa v Ljubljani njega za častnega občana izvoliti, kar je tuži uže več občin storilo, ker vsi najveljavnejši možje v deželi in tudi zunaj dežele izpoznavajo njegove zasluge, za to tudi župan našega trga Krop predlaga županijskemu odboru, naj se g. dr. Bleiweis, deželni poslanec itd. v Ljubljani, tudi v naši županiji za častnega srenčana izvoli, zato vabi župan gospode svetovalce in odbornike, naj ta predlog enoglasno odobre, ker si županija le v čast šteti more, da bode tako odličnega, z mnogimi zaslugami obloženega gospoda za svojega uča imela. Odborniki so to enoglasno odobrili in podpisali.

— („Hrvatski Dom“) akademično literarno društvo v Zagrebu, sklenilo je v svojej izrednej seji dne 11. t. m., da poslavi sedemdesetletnico svojega častnega člana dr. Janeza Bleiweisa s sijainim komersom, kate-

vozovi, koje je voda precej privzdignula in zatem premetavala jih, kakor se jej je zdelo. Častniki imeli smo vsak svojega konjiča. Drugače je bil pot prekrasen tukaj. Za gorami, koji se vlečejo na 25 vrst, začenja se velika cesta, obsajena po obeh straneh z drevjem, tako da na 80 vrst, do Samarkanda gre mej senčnim drevoredom. Tukaj vstopaš v Zaravšansko oblast, začenja se življenje, mej tem do Džizaka vleče se čisto gola, bezvodna pustinja. Zaravšanska oblast je sploh jako živopitna. Na straneh velike ceste tečejo šumeči potoki, zelenja je dovolj, bilo nam je kako veselo pri srci.

Prehodivši čez Zaravšan, obstali smo za šest vrst od Samarkanda. V Samarkandu je vrt, v katerem igra godba; tudi gledališče imajo pod milim nebom, v katerem so vsak dan plesi.

Na drugi dan odpravili smo se s kaval-kado v mesto. Kar nas je najprej porazilo bila je Tamarlanova mogila, najstarejše poslopje prav čedne arhitekture. Jaz sem jo videl samo od zunaj — prav za prav je jako

starega štila. Kavarna nij opravičila svojega imenovanja. Glavnega, kave, nij bilo, kajti mleko se po dnevi od strašne vročine vse kisa. Dobro je bilo nekoliko jedi in druge pijače. Zvečer smo šli na vrt, a potem v gledišče, kjer še precej dobro igrajo. Vrt je prekrasen, prirejena so posebna mesta za plese, tu sta dva ribnika, v koja tečejo bistri potoki z lepimi brvicami. Izvoščekov je malo, zato se vse vozi v kočijah na 4 človeke s svetilnicami. Kočijaži so vsi starci, ni jednega nij ruskega; po ruski sicer govore, pa slabo.

Drugi dan smo odšli dalje, zopet po puštinji, pod raskaljenim nebom in vročim vetrom. Čez 4 dni smo dospeli do Sari-Kulja, kateri je 8 vrst od buharske meje. Tukaj se je za čelo trpljenje, morem reči, peklensko. Mislite si čisto ravno pustinjo, razbeljeno do 49 $\frac{1}{2}$ gradov Reumer z vročim vetrom; in v tačem podnebji smo morali ostati celi mesec! Upali smo da pojdemo dalje, pa prišlo je povleje, da moramo počakati konca berlinskega kongresa. Vojska se je razdelila na

dva odreda, jeden je stal v Sari Kulji, drugi v Džamu, mostu na buharske meje.

Na drugi dan po prihodu odpravil sem se v Džam. Pot je bil strašen. Prehodil sem uže 300 vrst, po 30 na dan, a zdaj sem komaj mogel gibati se dalje 8 vrst. Konj je stopal počasno, odpravil sem se na pot ravno okolo poludne, ko je vročina največja. Pridem do stebra, na katerem je napisano, ka se konča Rusija, a začenja Buhara. Za polovino vrste do stebra, razpoložen je bil odred, a za njim viden je bil vrt z nekolikimi kočami, in to je bilo vse.

Kje je neki Džam, mislim si, in ker nič ne vidim, vprašam vojaka: „Bratc! kje je tukaj Džam?“ — Džam, Džam! blagovolite videti, tam je! — i pokazal mi je na vrt s kočami. — „Dokler nas nij bilo,“ nadaljeval je vojak, „bil je Džam tukaj, kjer je zdaj naš bivak, a po našem prihodu podvignoli so ga tja.“ — Jaz sem se nasmijal naivnosti sol-data, kateri je veroval, da se mesta morejo kar tako predvigli. Torej to je mesto Džam!

rega priredi dne 23. t. m. — Ljubljanske slavnosti udeležilo se bode društvo po deputaciji petih osob.

— (Tudi hrvatsko pevsko društvo „Kolo“) je odboru telegrafično naznalo, da ga bosta zastopala dva odbornika na slavnosti Bleiweisovej.

— (Rešitev življenja.) Perica Alenka Oblák je bila pred dvema dnevoma pri prani v Ljubljano padla in bi bila utonila, ko bi je ne bila s težavo in lastno nevarnostjo iz vode rešila g. grof Alfonz Auersperg in policaj Miha Šubar.

— (Imenovanje.) Finančni minister je davkarskega nadinspektorja dr. Franca Adamitscha za finančnega svetovalca pri finančnej direkciji v Ljubljani imenoval.

— (Vojna medalija in zaračunje nje vojnega leta.) Po sledenih določilih se bodo razdeljevale vojne medalije in se bode vojakom vračanjevalo leto 1878 za vojno leto: 1. Pri vseh onih osobah armade, ki imajo v smislu najvišjega ukaza pravico, da se jim vojno leto vračani, oziroma, da dobijo vojno medalijo, potrditi se mora ta pravica iz gruntnih knjig. 2. Potrebne vojne medalije se bodo od dajale: a) vsem osobam v aktivnej službi po dotični uradih, komandih ali po četnih in armadnih ustanovah, b) vsem gažistom, ki niso stopili v aktivno razmerje po evidenčnih uradih. c) Možem, ki so domov odpuščeni in ne aktivne reserve po evidenčnih dopolnitnih okrajnih komandih. Medalije bodo dobivali mobilni uradi, komandi, krdela in ustanove pri dotičnih operacijskih blagajnicah uže demobiliziranih čet, potem od evidenčnih uradov pri prvej vojnej blagajnici. Njegovo veličanje ukazalo, da se z 31. oktobrom neha vojno leto 1878 ter ima na vojno medalijo le óni pravico, kdor je v tem času služil.

— (Premeščanja v učiteljskem stanu.) G. Anton Razinger je postal definitiven podučitelj na drugej mestnej deškej šoli; gsd. Friderika Konšek je definitivna podučiteljica na mestnej dekliškej šoli; g. Janez Lobe, prov. učitelj v Poljanah, zdaj definitiven učitelj na Krki; g. Anton Kratochwil, prov. učitelj v kočevskej Reki, premeščen je definitivno v Morovec; g. Franc Dular, definitivno v Semiče; gsd. Adela Crusie kot definitivna prva, in gsd. Marija Borovski stalno kot druga učiteljica na dekliškej šoli v Kočevju; g. Va-

lentin Pin, učitelj v Senožečem postal je stal nadučitelj v Šmartnu pri Litiji; gsd. F. Šetina provizorna učiteljica v Kočevju prišla je v jednako službo v Višnji gori. Gospodičina Amalija Regnard, prov. učiteljica v Mokronogu, prišla je provizorno v Šent-Rupert; g. Teodor Valenta, provizoren učitelj v Velikej dolini postal je pr. uč. na Jesenicah; uč. kandidat g. Matevž Arko, prišef je kot pomožen učitelj v Ajdovico; g. Jožel Zalet, učitelj v Krašnji je dobil uč. službo v Slatini.

— (Občinske volitve.) V političnem okraju novomeškem vršile so se 24., 28. in 29. m. m. občinske volitve v občinah Prečna, Bružnica in Mirna peč. Izvoljeni so bili v Prečni: za župana Jožef Nagelj iz Beršlina, za svetovalce pa: Jožef Verček iz Potočarske vasi in Janez Dular iz Cegelnice. V občini Bružnici: za župana Anton Vovko iz Brezij; za svetovalce: Jurij Francič iz Riteža, Franc Kastrevčec iz Gaberja. V Mirnej peči so bili izvoljeni: za župana Janez Novlan iz Mirne peči, za svetovalce: Janez Golič iz Ivanje vasi, Jožef Povh iz Šentjurija, Franc Sukovič iz dolnjega Globodola, Jožef Krivec iz Dobja, Franc Žagar iz Kartelevega in Anton Šok iz Goriške vasi.

— (V Celji) so se 11. t. m. začela potorna obravnavanja.

Zahvala.

Vsem čestitim gospodom, kateri so mi v spomin mojega 40-letnega slovstvenega delovanja po pismih in telegramih čestitali in mi za moj 60. god dragu vezilo poslali, presrečno se zahvaljujem.

Na Ponikvi 12. novembra 1878.

Davorin Trstenjak.

Pomislivo.

Veleslavno c. k. poštno ravnateljstvo v Trstu!

Prebivalcem Rojana bi se jako ustreglo, ako bi se jim hotela napraviti nabiralna tržica za navadna pisma na za to pripravnem kraju, na hiši najbližji farne cerkve. Tam morali bi se tudi pismeni zavitki z markami, dopisnicami, denarnimi nakaznicami, in vozni listi dobivati. — Visokemu eraru bi ta naprava nobenih posebnih troškov ne prouzročila, ker pismenos uže tako vsak dan po vasi pisma razaaša.

Župnija broji okolo 4000 duš, ne ozirajoč se na bivalce c. k. vojnišnice. Prve nabiralne tržice za pisma so dobre četrt ure oddaljene. Omenjena naprava je torej jako živa potreba. Nadejaje se, da se bode opravičenej želji ustreglo, blagovoli naj veleslavno c. k. poštno

ravnateljstvo tudi trohicu narodne ravnopravnosti gledé jezika privoščiti, in na tružici napisati opombo, kdaj se ona vsak dan izrazni, ne v italijanskem, nego v jeziku slovenskih okoličanov.

Rojan, 12. nov. 1878.

XI. izkaz

deželnemu odboru poslanih milodarov za zapušcene družine v vojno službo poklicanih reservistov iz Kranjskega:

Znesek milodarov po X. izkazu .	8766	gld. 64 kr.
Občina Velike Lašče pošlje po e. kr. deželnem glavarstvu Kočevskem	7	" — "
Gosp. Stern Fil'p, vodja tovarne pri Ojstrjem Vrhu pri Ljubljani po e. kr. deželnem predsedstvu	10	" — "
C. kr. dželno predsedstvo pošlje od skupne zbirke 80 gl. osobja južno-železniške postaje — za družino reservistov namenjeno polovico	40	" — "
C. kr. e. kraino glavarstvo ljubljansko okolice p. slje	20	50 "
nabranje po farah — in sicer: Kopajne 2 gl., Ježica 4 gl., Črni vrh 4 gl., Preska 2 gl. 50 kr., Dobrova 5 gl., Šent Jurij 3 gl.	19	85 "
Občina Osvinica pošlje po e. kr. okrajsnem glavarstvu kočevskem zbirko	70	" — "
Zupan v Podgradu pošlje od skupne zbirke 40 gl. 95 kr. znesek	20	47 "
Zupni urad v Dupljah pošlje zbirko	10	" — "
C. kr. deželno predsedstvo pošlje za Kranjsko odmerjeni znesek od skupne zbirke, katero je avstrijsko patriotično podporno društvo za ranjene vojake, vdove vojakov in sirote na Dunaju c. kr. ministerstvu za deželno brambo v podporo revnih družin mob liziranih izročilo.	3	75 "
Zupni urad v Dupljah pošlje zbirko	200	" — "
Gosp. Rudež Karl, grajsčak v Hrastji po e. kr. okrajsnem glavarstvu novomeškem	10	" — "
Gosp. Hočevar Martin, državni in deželni poslanec	100	" — "
Gosp. Arko Anton in Jože Kljun iz Ribnice pošljeta po uredništvu „Slov. Naroda“ vsak 3 gl. skupaj	6	" — "
Gospoda deželni poslanca Dreja Aleksander in Lukman Karol darujeta vsak 105 gl svojih diet in sicer polovico za ranjene vojake, polovico pa v podporo ubozih družin rezervistov . . .	105	" — "
Društvo vrhniških gospod	150	" — "
Patriotično podporno društvo na Dunaji	200	" — "
Skupni znesek .	9739	gld. 21 kr.

Vida, ka nij nič zanimivega. Šel sem v šotor ukazuječega častnika, napis sem se z njim čaja, a potem vrnil se domov. Prišedši domov sem legal, a črez pol ure čisto moker od pota vstal. Džam in Sari-Kulj, kakor govorje prebivalci, bili sta, dokler sta bili last Buharcev, mesti za izgnance; iz tega morete si misliti, kak je ta kraj. Delati smo moralis sledče, da bi vsaj na jedno minuto si oddahnoli. V šotoru razliješ si kacih 6 veder vode, da bi bila zemlja mokra; za tem obliješ šator isto tako. Zatem slečeš se do nazega in zaviješ se v mokr prt. No črez kacih 5 minut posušil se je i šator i prt, i zopet ga namočiš v vedro vode. Samo večer nastopa blad. V ta čas zbirajo se častniki, v nekaterih štorih, pojavljajo se igralci, začenja se šala in burka. Vsi so zamišljeni v igro, in naenkrat sliši se: „Falanga, falanga!“ in vse beži iz štora, da bi stresli nemarni mrčeš. „Falanga“ in škorponov je tukaj veliko množstvo. Če se proti vgrizu storí kaj, konča se z oteklinou in nesilnej mrzlici; pa če zamudiš,

moreš i umreti. Mi smo bili previdni, umrl nij nobeden. V šalo nad našim brezplodnim po-hodom Taškendci so nas naimenovali, „zmagovalec falang“.

V takem podnebji boleznim nij bilo moge izbegniti: griža, tifus, solni udar, metali so nas dobro, vsaj vsak dan po dva bolna smo imeli. Premestili smo se potem bliže k Samarkandu, našli tam sredi gor prekrasen log, okolo polovine julija.

Nova naša postaja se je imenovala Aksajem. Tukaj je bilo dosta bolje. Častniki ras položili smo se v gaji, in vojaki postali so ve selejši. Če se zanimaš, slišiš povesti starih vojakov o pohodih, o zmagah, o herojih, koji so jih vodili: slavna imena Černjajeva, Skobeljeva, Kuropatkina itd. . .

Okolo naše postaje je bila precej visoka in kruta gora. Rad bi bil na njo, pa jezditi nij bilo moč, a tako sem se bal, ker letelo je vedno strašno pečevje. Vendar nekega dne se je odpravilo nas več na njo in pot bil je srečen. Tam smo našli dve zjavki, po vsem sta

bili temni. Pred eno je uže prej našel jeden naših saperov srebrni polumesec, katerega so veščaki ocenili na 18 rubljev. Sarti so se jako čudili nam, vrnivšim se srečno; kajti oni govorijo mej soboj, ka je na tej gori umrl nekdaj sveti Mulla, koji je proročil, da se nikdo ne vrne, kdor bi zašel na to goro.

Vrnovši se nazaj v Aksajem, zvedeli smo nevoljni, da pojdemo nazaj. Kongres se je končal mirno, in pričakovali smo samo povelja, kedaj se začne razročenje, da bi zopet nastopili dolgi pot nazaj v Taškend. Vsi smo Boga hvalili, da se je vsaj na eno stran, da si ne na našo, prevrnilo: da smo bili rešeni, pekla!

K tacim rečem se komentarji ne pišejo. Opozorujem samo na to, da o tem pohodu do novejšega časa živa duša v Evropi nij vedela ni naj manjše trohice. Zdaj pa še naj kdo čenča, da bi mi v Indijo ne mogli! Črez Buharo v Afganistan nij daleč več, a tam smo domaj. Angleži ne zaman nekaj predčutijo. —

B. B. Tvorčov.

